

Pokud stížnost vytýká omyl trestnost vylučující, dlužno podotknouti, že omyl co do ustanovení práva původského neomlouvá (§§ 3, 233 tr. z., č. 2056 Sb. n. s.). Nemohou se tudíž obžalovaní zbavovati viny tvrzením, že arch. K., společník soukromého žalobce ing. Š., jim dal svolení k uveřejnění plánek, resp. že oni toto svolení předpokládali, neboť § 10 cit. zák. ustanovuje výslovně, že s dílem mohou nakládati spolupůvodci jen společně a nestačilo by svolení jednoho spolupůvodce. Avšak pokud stížnost, doličujíc tento zmatek, uplatňuje zmateční důvod podle § 281, č. 5 tr. ř. výtkou, že jednání bylo vedeno vždy jedním společníkem za oba, je v právu, neboť pak by tu byl na straně obžalovaných omyl o pravomoci toho kterého společníka — ing. Š. a arch. K. — jednati závazně za společnost.

Měl tudíž soud přesně zjistiti nejen, jaká byla smlouva mezi ing. Š. a arch. K., a zda na v e n e k mohl jednati ten který ze společníků závazně, nýbrž i co ten který ze jmenovaných společníků s obžalovanými dojednal.

Čís. 5687.

Nejde o údaje učiněné »za účelem soutěže« podle § 27 zákona čis. 111/1927 Sb. z. a n., jestliže nesměřovaly k tomu, aby bylo postavení zlehčovaného podniku zeslabeno v soutěži, nýbrž staly se jen ze sociálních důvodů, k hájení zájmů dělnictva organizací k tomu povolnou.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Zm I 728/36.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 7. května 1936, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zák. proti nekalé soutěži.

Z d ů v o d ů:

Neobstojí výtky učiněné rozsudku s hlediska zmatku podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Soud neuznal obžalovaného vinným přečinem zlehčování podle § 27 zák. proti nekalé soutěži z toho důvodu, že dospěl k závěru, že v souzeném případě není dán jeden z podstatných znaků tohoto přečinu, totiž, že údaje obžalovaného o poměrech podniku soukromého žalobce nebyly učiněny za účelem soutěže, nýbrž že protest podaný dne 4. června 1935 městské radě a obecnímu zastupitelstvu města Ř. byl podán obžalovaným jako předsedou místní odborové rady skupin a plateben svazů zastoupených v odborovém sdružení československém v Ř., uznávané organizace politické k hájení zájmů dělnictva, jen z důvodů politických, resp. sociálních.

Soud zjistil v rozsudku slovné znění zmíněného protestu, jakož i že je opatřen razítkem právě uvedené místní odborové rady a podepsán obžalovaným jako předsedou.

Dále zjistil soud, že z přípisu městského úřadu v Ř. z 12. prosince 1934 místní odborové radě dělnické v Ř. plyne, že se městská rada usnesla sdělití místní odborové radě dělnické, že odborová rada bude zvláště uvědomena, aby mohla uplatňovati svoje nároky, pokud jde o zaměstnání dělnictva, bude-li příště zadána nějaká větší práce soukromému podnikateli, a že z téhož dopisu vyplývá, že odborová rada intervenovala u městského úřadu v Ř. i ohledně jiného podnikatele, totiž A. K. z Ř. a že tedy místní odborová rada byla uznávanou organizací k hájení zájmů dělnictva. Konečně zjistil soud na základě svědecké výpovědi F. R., že místní odborová rada je sdružení, které soustřeďuje různé odbory dělnictva strany sociálně-demokratické a má na starosti hájiti zájmy dělnictva, že se následkem stížností došlých na firmu soukromého žalobce usnesla odborová rada podati protest, aby soukromý žalobce nedostal práce tesařské, že tento protest předal obžalovaný jménem místní odborové rady na městském úřadě v Ř., že tento protest nebyl podán za tím účelem, aby určitá jiná firma stavbu dostala, nýbrž proto, aby soukromý žalobce, který porušoval kolektivní smlouvy, nedostal práce tesařské, případně aby na práci byli zaměstnáni odborově organizovaní dělníci strany sociálně demokratické. Těmto zjištěním soudu, učiněným na základě zmíněných průvodů, nevytýká stěžovatel žádnou z vad v § 281, č. 5 tr. ř. vyličených.

Proto je plně ospravedlněn i po stránce logické závěr soudu opírající se o toto zjištění, že pozastavené údaje v protestu uvedené nebyly učiněny za účelem soutěže, t. j. že nesměřovaly k tomu, aby postavení zlehčovaného podniku v soutěži bylo zeslabeno, nýbrž že se staly jen z důvodů sociálních k hájení zájmů dělnictva, a to jménem organizace uznávané za oprávněnou hájiti zájmy dělnictva. Tomu nasvědčuje i okolnost, že soukromý žalobce podle nenapadených, příp. bezvadných zjištění rozsudkových skutečně nedodržel kolektivní smlouvy a snižoval vždy mzdy dělnictva, kteréžto hmotné poškozování dělnictva bylo zřejmě důvodem k podání protestu.

Pokud pak soukromý žalobce teprve ve zmateční stížnosti tvrdí, že odborová rada dělnická právně neexistuje a nenáleží jí ochrana dělnických zájmů, stačí uvést, že toto tvrzení je novotou, k níž v řízení zrušovacím nelze míti zření. Měl-li soukromý žalobce pochybnosti o právní povaze odborové rady dělnické a o tom, je-li tato jako taková oprávněna hájiti dělnické zájmy, bylo na něm, aby v tomto směru učinil příslušné návrhy. Opominutí toto nemůže doháněti teprve v řízení zrušovacím, když soud na základě výsledků hlavního přelíčení bezvadně zjistil, že místní odborová rada byla uznávanou organizací k hájení zájmů dělnictva. Soud pak výslovně zjistil, že údaji v protestu, pokud byla prokázána jejich nepravdivost, mohla býti firma soukromého žalobce poškozena i přes to, že protest byl podán již po zadání prací soukromému žalobci, a že obžalovaný byl si vědom jejich nepravdivosti a jich způsobilosti poškoditi podnik soukromého žalobce. Než přes to

právem uznal soud, že skutková podstata přečinu zlehčování není tím ještě naplněna, když není zároveň dán též další podstatný zákonný znak, že údaje byly učiněny za účelem soutěže, jak bylo již nahoře dovozeno. Ze zjištěného stavu nelze pak důvodně usuzovati ani na to, že by se v souzeném případě pod hájením zájmů dělnictva skrýval zároveň aspoň zastřeně soutěžní účel.

K úplnosti se podotýká, že podle souhlasného tvrzení stran byl obžalovaný pro obsah inkriminovaného protestu žalován soukromým žalobcem pro urážku na cti u okresního soudu v Ř. a že tato trestní věc byla skončena prohlášením obžalovaného, že výroky odvolává. Kdyby tato trestní věc byla skončena pravoplatným rozsudkem (zda se tak skutečně stalo a jaký byl obsah rozsudku, není zjištěno), nebylo by přípustno, aby obžalovaný pro týž čin byl znovu souzen, aniž by byla porušena zásada »ne bis in idem« (r. č. 3824 Sb. n. s.).

Čís. 5688.

Pořadatelem podle §§ 30, 45 zák. čis. 218/1926 Sb. z. a n. není hostinský, jenž pouze trpěl, aby harmonikář zahrál hostům na jejich žádost, aniž z toho hostinský těžil pro sebe hospodářsky.

(Rozh. ze dne 24. září 1736, Zm I 882/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce Ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů, zapsaného spolčenstva s r. o. do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 26. května 1936, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 45 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů :

Nalézací soud zjistil na základě výpovědi svědka ing. A. J., že podomní hudebník a nezaměstnaný F. S. dne 28. září 1935 v hostinci obžalovaného V. C. hrál na harmoniku chráněné skladby »Schön ist so ein Ringelspiel« od H. Leopoldiho, »Cikánku« od Karla Vacka a »Řekni mi ještě jednou« od Karla Vacka, a zprostil přesto obžalovaného s odůvodněním, jednak že v tom, co hrál S., nelze se zřetelem na hudebníka takového druhu jako je S. spatřovati reprodukci těchto děl, nýbrž více méně zdařilou improvisací na skladbu původní, jak hudebníku v paměti utkvěla, jednak že nelze u venkovského hostinského předpokládati znalost všech popěveků v hostinci jeho hostmi zpívaných neb na jejich žádost hraných a že proto nelze předpokládati po stránce subjektivní vědomí hostinského o tom, že je hrána neb zpívána skladba chráněná.

Stížnost uplatňuje zmateční důvody podle § 281, č. 5, 9 a) tr. ř., vytykajíc uvedeným důvodům jednak vnitřní rozpor, jednak právní mylnost. Podle § 28 autor. zák. je chráněna melodie a cizí hudební myšlenka a zakázáno je převzetí hudební myšlenky bez uměleckého zdůvodnění.